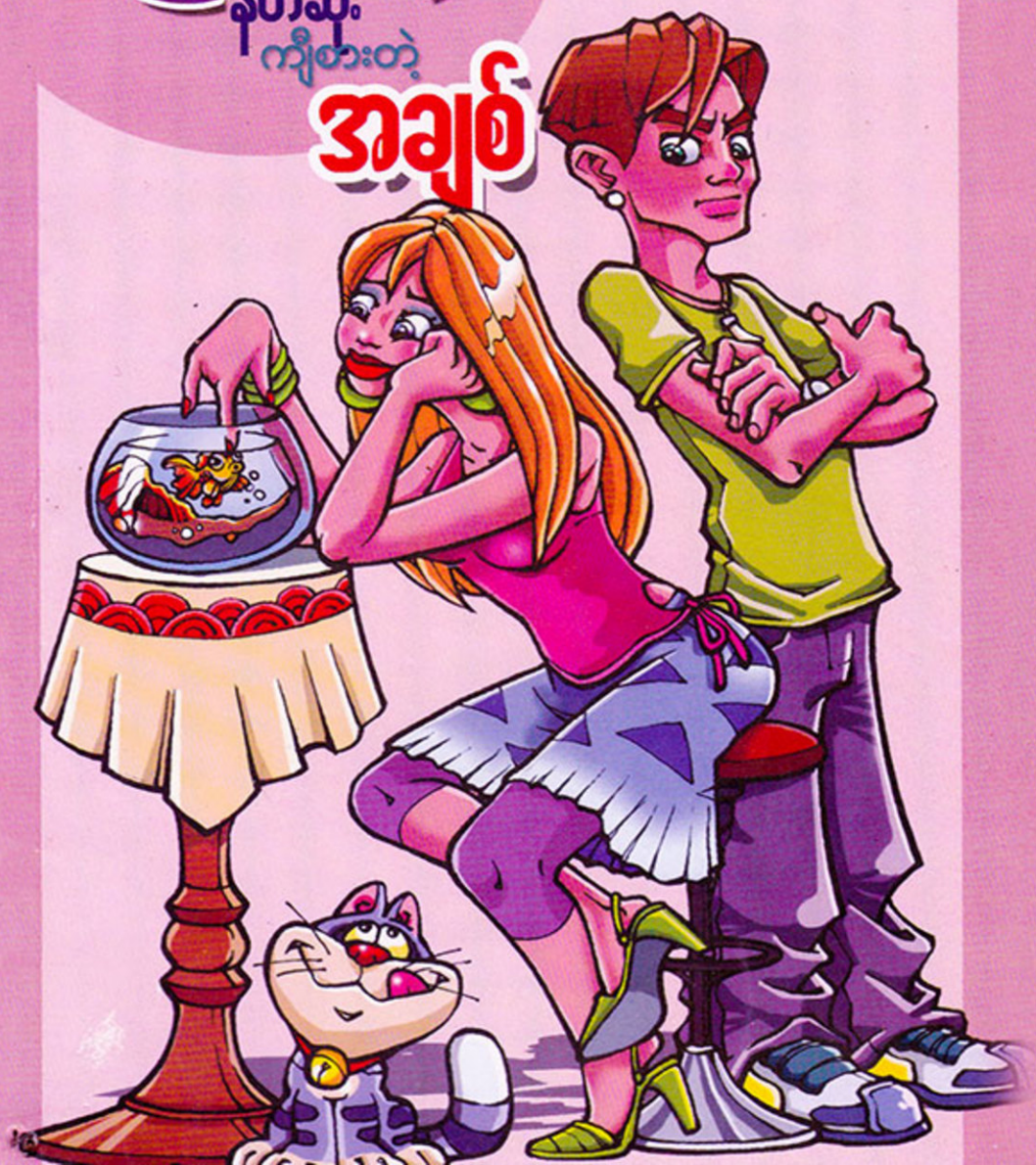

ပရိသတ်ကြီး

နတ်ဆိုး
ကျီတားတဲ

အချစ်

လေပြည်ညင်းကို
ပြောပေးပါ
လေနီကြမ်းတွေအဖြစ်
အသွင်မပြောင်းလိုက်ပါနဲ့
ပန်းအိုးထဲက
နှင်းဆီပွင့်လေး
လွတ်လွတ်လပ်လပ်
တစ်ဝကြီး
သူ့အလှတွေ ကြွားပလေ့စေ။ ။

အခန်း(၁)

ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သည် ။ ကောင်းကင်တစ်ခုက
ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေ လို့ ။ ပန်းအိုးထဲမှာ စိုက်ထားသော နှင်းဆီပင်
လေးက မနက်နေရောင်ခြည်အောက်မှာ နှင်းဆီပန်းပွင့် လေးနှင့် အတူ
လှချင်တိုင်း လှနေသည် ။

လေနုအေးက ကျွန်တော့်နဖူးပြင်ကို လှစ်ခနဲ နမ်းရှိုက်သွားသည် ။

လေနအေးလေးရေ . . . ငါ့နဖူးပြင်လေးကို နမ်းတာက ဘာမှ မဖြစ်
ပါဘူး။ ဟောဟိုပန်းအိုး ထဲမှာ ပွင့်နေတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေးတော့ သွားပြီး
အရမ်း ကာရော မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ။ မင်းဟာ ပန်းခြံတဲ လေဖြစ်မှာ စိုး
လို့ပါကွယ်။

‘သား . . . ဗညားရေ . . . ပြတင်းပေါက်နားမှာ မျက်နှာလည်း မသစ်
သေး ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်နေတာလဲ။ သွား . . . မျက်နှာသစ် . . . သားရဲ့
ဖေဖေတောင် သားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ စောင့်နေတယ်’

မေမေက အခန်းတံခါးဖွင့်ရင်း ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် ဖွ
လိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည် ။

‘နှင်းဆီပန်းလေး လေအတိုက်မှာ ကြွေကျမှာ စိုးလို့ ဒီကနေထိုင်ပြီး
ဆုတောင်းပေးနေတာ မေမေရဲ့ ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သားရယ် . . . သားက ဘွဲ့ပဲရပြီးနေပြီ၊ အခုထက်
ထိ ကလေးတစ်ယောက် လို ခံစားတုန်းပဲလား၊’

မေမေက ပါးချိုင့်များ ပေါ်အောင်ပြီးရင်းမှ ရယ်လိုက်သည် ။
သေချာ ပါသည် ။ ဖေဖေဦး ကောင်းမြင့်က မေမေ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကို ချ
စ်သွားသည် မှာ မေမေပါးပြင်ပေါ်က ပါးချိုင့်ကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသ
ည် ။

‘လူတွေမှာ မှားယွင်းနေတာတစ်ခုရှိတယ်။ သတ္တဝါ တိရစ္ဆာန်လေး
တွေကို လူတွေက သနား ပိုကြတယ်။ အပင်လေးတွေ၊ ပန်းပွင့်တွေဟာ
လည်း အသက်ရှိတာပဲ၊ အဲဒါကိုကျတော့ လူတွေက မသနားတဲ့ အပြင်
လက်နဲ့ ချိုးလိုက်။ ချေလိုချေ၊ အမြစ်က နုတ်လိုနုတ်နဲ့ ။ သနားရမယ်ဆို
ရင် အပင် လေး တွေကိုလည်း သနားသင့်တာပေါ့။ လွတ်လပ်စွာ သူတို့
ဘာသာသူတို့ ရပ်တည်ပြီး သူတို့ ဂုဏ်ရည်သူတို့ ရှိနေစေချင်တာ’

‘မေမေ သိပါတယ်သားရယ် . . . မေမေ့သားဟာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်မှုကိုမြတ်နိုး တယ်၊ ကိုယ့်ကို အမိန့်တွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားတာကို မကြိုက် တာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေထိုင်တဲ့ ဘဝကို အပျက် စီးမခံတာ မေမေသိပါတယ်။ လာ . . . တော်ကြာ သားရဲ့ ဖေဖေက လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သွားတာနောက်ကျလို့ ဘုတောဦးမယ်’

မေမေပြောတာ ဟုတ်ပါသည် ။ ဖေဖေဦးကောင်းမြင့်က အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကော်ဖီဖျော် တိုက်တိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောက်သောက် ဘယ်တော့မှ မသောက်၊ အပြင်မှာ သောက်ရမှ ။ ထို့ အပြင် မိသားစု နှင့် သောက်ရမှ ။ ဖေဖေက မိသားစုဘဝကို တန်ဖိုးထားသည် ။ ဘာပဲ လုပ်လုပ် သိုက် သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် စားအတူ သွားအတူ။

ဖေဖေက သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာဘဝမှာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေမှာ အနေများ ပြီး မိသားစုနှင့် ဝေးနေတာကြောင့် လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ။ အခုတော့ ဖေဖေက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလုံးဝမ လိုက်တော့။ မေမေ့ကို ကျောင်း အကြိုအပို့တာဝန် ယူနေရသည် ။ မေမေက ဒဿနိက ဗေဒဌာနမှ တွဲ ဖက် ပါမောက္ခဆိုတော့ အစည်းအဝေးတို့ ၊ အတန်းချိန်မှ န်အောင်ဝင်ဖို့ တို့ က ကွက်တိ ဖြစ်ရသည် ။ သည် လိုလိုက်ပို့တာကိုပဲ ဖေဖေက ဂုဏ်ယူနေလို့ ။

‘ကြာလိုက်တာကွာ . . . အခုလောက်ဆို ပဲပြုတ်သည် တောင် အရပ်ထဲ လှည့်ရောင်းတာ နှစ် ကျောစာလောက်ရှိပြီ’

ဖေဖေက ဧည့်ခန်းထဲမှ လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

‘မဟုတ်ဘူး ကိုရေ . . . ကို့သားရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်တွေကို နားထောင်နေရလို့’

‘တော်သေးတာပေါ့ မာမီရာ . . . အပိုင်းနှစ်လောက်နဲ့ တင်ပြီးလို့ ၊ နို့မို့ဆို နန်းတွင်းရတနာ ဇာတ်လမ်းတွဲလောက်ကို ဖြစ်မှာ ဟေ့။ သားလေးတစ်ယောက် ရှိပါရဲ့ ၊ ကို့အတိုင်းပဲ။ လူငယ်စရိုက်နဲ့ သွက်သွက်လက်လက်က လည်း ရှိ။ အဲဒီစရိုက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေေးတဲ့ အခါတွေေး၊ ငြိမ်တဲ့ အခါငြိမ်နဲ့ မာမီရေ . . . ကို့လိုပဲမဟုတ်လား’

မေမေက ရယ်ရင်းမှ -

‘ကိုနော် . . . ကို့ဘက်ကို အကောင်းပြော’

ပြောမည့် သာပြောရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက သည် လိုပဲ မနက် ခင်းတွေကို ရယ်ရယ်မော မောနှင့် ဖွင့်လှစ်နေကျ။

ဖေဖေကော မေမေကော တစ်ခုသွားတူတာရှိသည် ။ မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ညစ်တာ၊ မင်္ဂလာမရှိတာတွေ မပြောရ၊ မလုပ်ရဟု အိမ်မှာ အမိန့်ထုတ်ထားသည် ။ ကျွန်တော့် ဘဝတစ်သက်တာလုံး မနက်ခင်း၊ ညနေခင်း အိမ်မှာ ဆူသံညံ့သံ တစ်ခါဖူးမှ မကြားခဲ့ရ။

ကျွန်တော် မိဘရတာ ကံကောင်းပါသည် ။

‘ဟော . . . ငါ့သား အားလုံးပြီးသွားပြီလား။ တော်သေးတာပေါ့၊ ဖေဖေတို့ က ဒီနေ့မနက် လက်ဖက်ရည်မှ သောက်ရပါ့မလားလို့ ။ ဖေဖေက မင်းရဲ့ မေမေဆီက မေတ္တာရဖို့ တောင်းခံတာ မင်း မျက်နှာသစ်တာလောက် တောင် မကြာဘူး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား’

‘ကိုနော် . . . ပြောပြန်ပြီ၊ ဘေးအိမ်တွေ ကြားကုန်မှ ဖြင့် . . .’

‘မကြားပါဘူး၊ မာမီကလည်း ...ဟဲ ...ဟဲ ...ဟဲ’

ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသုံးယောက် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင် သို့ ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။

မိသားစုသုံးယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်နေရင်း ကဗျာဆရာ နိုင်
မွန်(အောင်သွင်)ရေး သည့် ကဗျာစာသားတချို့ကို သတိရနေမိသည်။

မိသားစုလောက်

ကောင်းကင်မှာ

ကြယ်တွေ မစုံပါဘူး။

"မျက်နှာတွေကို
ကြည့်တတ်အောင်
ကြည့်ပါ"တဲ့ ။

အဲဒါ

ဘယ်သူ ပါးစပ်ဆော့ပြီး
ပြောသွားလဲ သိပါဘူး။
မျက်နှာတွေကြည့်မယ့်အစား
ငါးလေးတွေ ကြည့်ရတာကမှ
မျက်စိအေးသေးတယ်။

အခန်း(၂)

ကြည့်ရတာ မျက်စိအေးလိုက်တာ။ မှန်ကန်ထဲက ငါးကလေးတွေ
ကူးခတ်နေတာ မြင်ရတာ လောက် စိတ်ချမ်းသာတာမရှိဘူး။ ဒီလို မှန်
ကန် တွေ အများကြီးထားပြီး ငါးကလေးတွေမွေးပြီး ထိုင်ကြည့်ရတာကို
သိမ့် သက်ထားဆိုတဲ့ ကျွန်မအဖို့ တခြားဘာတွေနဲ့ မှ မလဲနိုင်တာအမှန်
ပဲ။

‘သမီးလေး . . . သမီး . . . ဒယ်ဒီ ဆေးရုံသွားတော့မယ်တဲ့ ’

ဟော . . . ကြည့်။ အရသာတော့ပျက်ပြီ။ ငါးကန်တွေရှေ့မှာ အရသာ ခံမယ်မှတ်ပါရဲ့ ။ မာမီ က လာခေါ်ပြီ။ ဒယ်ဒီများ ခက်ပါရဲ့ ၊ ဆေးရုံမှာ ဂျူတီရှိလို့ သွားမယ့်အရေး သူ့အစဉ်အလာကို လုံးဝမ ဖျက်ဘူး။ အမြဲတမ်း ကျွန်မနဲ့ မာမီက အိမ်ပေါက်ဝကို လိုက်ပို့ရတယ်။ ဒယ်ဒီက ပြောရဲ့ ၊ ဒီလိုဟာ တွေက သူ့အတွက် အားတွေတဲ့ ။

ဒါက နယ်မှာ နေတုန်းကလည်း ဒီစကားကိုကြားနေရတာပဲ။ ဟော . . . အခု ရန်ကုန်ပြောင်း လာတော့လည်း ဒီစကားကြားနေရတာပဲ။ ရှိသေးရဲ့ ၊ ကျွန်မကို ဘွဲ့သာရပြီးတယ်။ ရန်ကုန်ပြောင်း တာ တစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဘာမှ မလုပ် ခိုင်းဘူး။ ဒီတော့ အချိန်တွေအားနေတိုင်း မွေးထားတဲ့ ငါးလေးတွေ ထိုင် ကြည့်တာ အပြစ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။

‘ကဲ . . . ဒယ်ဒီသမီး . . . ဒီနေ့ ဘာဝယ်လာရဦးမလဲပြော’

မာမီလက်ကိုကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ သံဘာဂျာတံခါးနားကို ရောက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဒယ်ဒီက ကားထဲ ဝင်ခါနီး မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာမှ ဝယ်မလာနဲ့ တော့ ဒယ်ဒီ။ နေ့လယ်လောက်မှ သမီး မြို့ထဲ သွားမယ်’

‘ဒယ်ဒီ သိပြီ။ သမီး ဧကန္တ အလှမွေးငါးရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား’

ဖေဖေက ကျွန်မအကြံကိုသိသလိုနဲ့ ရယ်ပြီးပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါပေါ့ ဒယ်ဒီရဲ့ . . . ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ကိုလည်း အလည် ထွက်မယ်’

‘အေး . . . အခုမှ ဒယ်ဒီသတိရတယ်။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မ

လာ တာတောင် ကြာပြီ ပဲ။ အိမ်မှာ တစ်ခုခုလုပ်စားဖို့ ဖိတ်လေ။ ဒီတစ်
ပတ်တော့ ဒယ်ဒီ အပြင်ဆေးခန်းတွေ မထိုင်ဘူး၊ နား မယ်။ ဪ...
ဒါနဲ့ ခင်ရေ...’

မာမိက ဖေဖေဘာပြောမလဲဆိုပြီး ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် မင်းကွန်း တိပိဋကခရကျောင်းမှာ မင်္ဂ
လာဆောင်ရှိတယ်ဟေ့၊ ကိုကျော်တို့ သွားရမယ်။ ခင် လှအောင် အခုက
တည်းကပြင်ထား၊ အဲဒီမှာ ကိုကျော်တို့ သူငယ်ချင်း ဟောင်းတွေ ပြန်
တွေ့ ကြမှာ ။ မတွေ့ရတာကြာတဲ့ ၊ မမြင်ရတာကြာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
လည်း ရှိ တယ်။ ယူထားတဲ့ မိန်းမတွေချင်း ပြိုင်ကြမှာ ’

မာမိက ရယ်ရင်းက-

‘ကိုကျော်ရယ် . . . မကြီးမငယ်နဲ့ ၊ တော်ကြာ ဘေးလူတွေက
တစ်မျိုး ထင်နေပါဦးမယ်’

‘မထင်နဲ့ မာမိ . . . ဒီလိုသာဆို မာမိပဲနိုင်မှာ ဒယ်ဒီရေ . . . မာမိက
ဘယ် လောက်မြန်မာဆန် ပြီး ကျက်သရေရှိလဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဒယ်ဒီသမီးရဲ့ . . . ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ခင်က အလှဆုံး . . .
ဟား . . . ဟား . . . ဟား’

ဒယ်ဒီက ရယ်ရင်းမောရင်း ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

မာမိကတော့ ဒယ်ဒီစကားကို နားထောင်ပြီး ကျေနပ်လို့ လားမသိ
ပြုံးနေလို့ ။

ဪ... ချစ်တဲ့ သူတွေအချင်းချင်း မေတ္တာမျှပြီးယူထားတော့ ဒယ်
ဒီ နဲ့ မာမိများ ဘာပြဿ နာမှ မရှိဘဲ ဒီနေ့ထိ ချစ်လို့ ခင်လို့ ။
